

Fátyol Zoltán

a reklámtörpe

(Szabára István emlékének)

egy ómarketingből zuhant ki
a reklámtörpe: színezett pasztik
- letűnt korok tündéri találmánya -,
az ócska kirakat mélyébe hullt;
nyitott farmeringe alatt
mezítlen felsőtest, kockahas,
napszitta bőr

*csak combtővig, mondja,
csak combtővig vagyok,
régvolt már, hogy középig
és a centrummal teljes,
de meg tudom csinálni így is,
nem is oly rég még újra ment,
annyira fáj, de nem mondom,
mert nem, és nem is érzem, pedig
volt idő, volt olyan, ha elmúlt,
akkor is; lábakkal, lábfejekkel –
a „szürke cethez” címezve kis
csehó és kupleráj a széleken,
álcázva jól a fehérgallérosoknak,
mellette bolt, mikor odajártam
egy üveg italért naponta,
nem vettem soha semmi
mást; víz helyett ittam, mert
fertőzött volt már minden*

és beszélt a pasztik tovább,
szemének csak fehérje volt,
pupillája nem, de lassan
sötét lett az is, miként a sült rizs
égett serpenyőben feketére vált,
mikor a horgászhoz ért

*a csatornahídon állt, zsinórja
lakóhajók közé szorulva ázott,
a szűk vízen jártak, lassúdad
jöttek és mentek tengerre,
tenger felől, volt ki aludt a kabinok
matracán, mások kávéztak épp,
üvöltve úzve el deszkáikról
öregedő galambok kis raját,
aztán kihullott hajszálaikkal
együtt seperve fel tollaik;
a nagy infekció után volt
ez is, de megfeszült zsinór
és ideg és izom, egy nagy hal
kavarta lenn a csatornamélyt,
a horgász a korlátra dőlt,
s mint színtelen hányadék
sugárban dőltek szitkai
az ámbráscet óriás fejére,
mert az volt a hal, odahúzta
testét a híd alá*

a plasztiktörpe, oh igen,
a plasztiktörpe mondta ezt
egy ócska kirakat aljára
szorítva az üvegen át,
szemfehérje, mint vak emberé,
szembogara hűlt lávakő

*hosszú volt, rendkívül hosszú,
nem ér véget, úgy tűnt, se esély,
se remény, semmi, a betegség
tünettelen, miközben egymást
fertőzték az élők nem tudták
a bajt, az pedig beszélt csak,
a testekben szavalt, alvó
neuronoktól lábujjakig hadarta
végig minden sejtjüket külön,
hogy mantraként zengett
már az ember és gyökértől
viráigig növény, és a teljes
fauna tehetett volna bármit,*

*nem vette észre sem, és akkor
jött a horgász, mint naponta
mindig, erős lábakon és karokkal,
zörgő hangokat gerjesztett
a kór tagjaiban, nem hallotta,
sem az őrült hangzavart:
a szerves életét körötte,
aztán feltűnt a cet, felborult
hajók és fuldoklók között,
és néma volt hatalmas
tömege; csendjét se érezte,
csak botját emelte-húzta
őrült erővel, és kétrét hajolva,
a korlátán át okádta rá
ocsmány szavait*

egy ómarketing apró, avas
kelléke félbetörve, combtövíg,
csak addig gyártva le ezer és
ezer darabban plasztikból
és színezve, rajta kigombolt
farmering, alatta napszíttá
barna test, nadrágszíj,
zsebek még helyükön, bennük
két keze s tovább semmi már;
szemének fehérje van csak,
apró hiba, semmiség,
tekintete megvakítva így,
immár félredobva a rozzant
kirakat alvilága mélyéről
beszélt a reklámtörpe,
tudva, hogy eztán
végleg elmehet